

I když kolem nás a v nás **pomalou doznívají ony „ nejkrásnější svátky roku “**, věci se mají tak – bez ohledu na to, co si myslíme či přejeme – že **jsme u dalšího zastavení** – konce či přelomu občanského roku. A tak se za krátko **změní číslovka** na našich nejrůznějších pomůckách, za jejichž přispění se chceme vyznat v čase. – Proto se pomalu začínají ozývat **nejrůznější hodnocení** toho časového úseku, ke kterému jsme přiřazovali pořadovou číslovku **2012**. – Proto bylo těch **několik „ mezigvátečních dní “** **„ naplněno nejrůznějším úsilím „**, stihnout “ to, co z nejrůznějších důvodů patřilo do onoho úseku / např. účetnictví / . – Proto se hlásí **otázky jak dál**, protože zkušenost končícího roku / nemíním jen 2012 / připomíná, že **rok nastávající se nebude samozřejmě a samočinně vyvíjet jen tím nejlepším / z našeho pohledu / způsobem**.

Pro nás, kdo jsme přišli do tohoto shromáždění, stejně ta jakok pro ty, kdo přišli do některého z dalších, která se konají na různých místech nejenom v této zemi, ale i jinde / dá se říci po celém světě / , **patří k tomuto zastavení či „ přechodu “ i slovo Toho, kdo ve své nepochopitelné lásce sklonil k tomuto světu** a otevřel tak prostor, kde se smí odvíjet čas nám svěřený, darovaný. A **dnes** chceme **naslouchat výroku** ze starozákonní sbírky proseb zvané **Žalmy**.

Ten výrok **navazuje na jednu ze základních výpovědí svědectví o stvoření. I čas patří mezi to, co Bůh člověku v této události nabídl a daroval**. Proto to není živel, síla, který by mohl jednat tak, jak si umane a člověk by mu byl vydán na pospas, ale **člověk s ním smí jednat jako se svěřenstvím / sr Mt 25, 14 „ hřivna “ /**, které je možné naplnit za Božího přispění dobrým, hodnotným obsahem / **člověk se nemusí v životě „ plácát “, „ potácet se “ od události k události**. Jistě stojí za zmínku, že **bible používá pro čas dva pojmy – chronos**, kde jde v podstatě jenom o **údaje na nejrůznějších časoměříčích** a o **kairos**, což je čas, který je **příležitostí darovanou od Stvořitele / zde je rozhodující obsah, náplň /**.

Jistě je možné **čas rozdělit do tří skupin či úseků – minulost / to, co je za námi / , přítomnost / uprostřed čeho se nalzáme / , budoucnost / to, co nás čeká (pokud zde ještě budeme) / . A o těchto úsecích je možné povědět toto :**

S **minulostí** se to mělo **nepochybně i tak, že v ní odehrály události, děje, které přinášely radost a byly přínosem a obohacením nejenom soukromým**. A tak tomu bylo **pokaždé, když ti, kdo v nich stáli se připojovali k Božím plánům a záměrům a šli cestou poslušnosti Toho, kdo jim tuto příležitost daroval**. – Ale byly tu i **děje jiné, opačné**. Patřil k nim **obsah, který pomoci a přínosem nebyl**, někdy – dokonce – byl břemenem a přítěží. I o tom je třeba mluvit. **Nelze „ zamést pod koberec “** to, co se nevydařilo. Ne proto, aby bylo v čem se „ přehrabávat “, jak někteří s oblibou činí / zvláště když jde o druhé – to vidí i „smítko“ (Mt 7, 3)/, ale **jen, když tyto „ nevydařenosti “ budou svěřovány Tomu, kdo čas daroval a do kterého povolal, může dojít k uzdravení, novému začátku**.

Přítomnost je to, **uprotřed čeho se nalzáme**. Nikoliv jako ti, kdo přihlížejí, pozorují, ale kterých se **tyto děje bezprostředně dotýkají**. Jistě je zde **celá řada těch, které pro nás mnoho znamenají** v tom nejlepším slova smyslu. I když se neobejdou bez našeho přičinění, jistě je i to, že **kdyby záleželo jenom na nás, pak by výsledky byly podstatně „ skromnější “**. – Nepochybně jsou tu i **události, které probíhají jinak než si přejeme a představujeme**. Ale i když tomu **nerozumíme** a třebas nás to **i bolí**, smíme vědět, že **v tom „ nejsme sami “**, ale že při nás stojí Ten, kdo nás do tohoto světa postavil. A proto **mohou být tyto děje „ cestou pouští “, kterou je třeba projít, aby bylo možné vstoupit do úseku nového, jiného – „ zaslíbené země “** .

A **čeká na nás budoucnost**, její další část, díl se otevře za několik hodin. Pravda, **mnoho o ní nevíme**. A všechny **naše pokusy „ uchopit ji “ – plány jsou velice nejisté**. A i když podrobnosti neznáme / potřebujeme je ? / , **jisté je jedno. Bude to další darovaná příležitost**. A tu **jerozohodující, aby to byl čas, ve kterém budeme především usilovat o to, abychom se připojovali k tomu, co vnáší do toho světa náš**

Pán. A pak nebude tak důležité to, co zamýšlíme, plánujeme my. A možná po čase zjistíme, že bylo skutečně dobře, že „ nám to nevyšlo “.

U čeho se zastavit především ?

Nepochybně **ke končícímu roku 2012 patřila celá řada dobrých věcí**, ať v našem osobním životě či v životě společnosti, do kterých patříme. A bylo jich **jistě víc než „ zaslouží “ výkon, který jsme předvedli** a je jich **jistě víc než si připouštíme** my, kteří čekáme stále něco velikého a převratného / k našim „ postižením “ patří, že se **neradujeme se s maličkostí /**. Za to je třeba **poděkovat a brát si to jako poklad či vklad do roku 2013**, který se před námi za krátkou dobu otevře. Je nepochybné, že Pán Bůh při nás stál a na nás pamatoval.

K časovému úseku, který se uzavírá v našich kalendářích a který opouštíme, patří **nejrůznější „ nevydařenosti “**. Nebyly to jenom nahodilosti přicházející od jinud a překvapivě vstupující do našich životů / „ osud “ / . **Měli jsme na nich podíl a nehráli jsme v nich vedlejší, podřadnou úlohu. Nechceme od nich utéci jako malí kluci. A proto „ vztahujeme naše prázdné a umazané ruce k nebi “** a prosíme, aby s touto pomocí došlo k uzdravení, abychom mohli složit toto břemeno.

Pravda, **nevíme co nás čeká** v časovém úseku, ke kterému budeme přiřazovat pořadovou číslici 2013. Máme sice své představy, plány a přání. Ale nikdo z lidí nezajistí a nezaručí, že se to „ podaří “, naplní, uskuteční. Ono však **nejde o to, aby se uskutečnily naše nápady, ale aby Boží dílo v tomto světě rostlo**. A být takto užitečný a přínosný znamená víc než aby se „ splnilo “ do té nejmenší podrobnosti.

Tábor 31.12. 2012

vstup: Ž 90, 12
čtení: Kaz 3, 1 - 8
před: 1 Pt 1, 17
text: Ž 31, 16
VP: Ž 62, 3
poslání: Kol 4, 5

EZ 531 85 182 568

DEZ 687

SV